

L'apagada del mes passat no ens hauria de sorprendre. Un informe de l'assemblea general del Consell de Seguretat Elèctric nord-americà declarava que "la pregunta no és si s'esdevindrà una aturada en la xarxa elèctrica, sinó quan tindrà lloc aquest fet". Per això, quan vaig ser secretari d'Energia, em vaig reunir al llarg de tot el país amb representants de la indústria, amb experts legals i amb ciutadans, per tractar sobre aquest problema cada vegada més greu. Malauradament, sovint els estats esperen que hi haja una fallida molt grossa per prendre mesures molt necessàries.

Borratxos d'energia

Bill Richardson, governador de Nou Mèxic, secretari d'Energia del 1998 al 2001

El fet és que, a mesura que la nostra demanda d'electricitat ha anat augmentant —especialment la xarxa elèctrica que connecta les llars i les empreses amb les centrals de tot Nord-Amèrica—, no ho han fet les infraestructures. Les inversions de les empreses públiques no han anat pel bon camí: no han construït prou línies de transmissió. A mesura que es desenvolupen els mercats d'electricitat a l'engròs, les empreses públiques i altres generadors d'electricitat tenen més incentius per forçar les xarxes fins al límit, per guanyar competitivitat. Mentrestant, els oficials federals i estatals es barallen per decidir qui serà el responsable de regular la xarxa interestatal.

Podem fer-ho millor, i cal intentar-ho. Hi ha algunes mesures que les hem de prendre de seguida per evitar les crisis amb què s'enfronta el nostre sistema de transmissió d'electricitat. El primer que cal fer és establir normes prescriptives de seguretat. Ara per ara, les empreses operen sota unes directrius que estableix el Consell de Seguretat, però que són voluntàries i, a la pràctica, això vol dir que no s'han de complir. El Congrés, que ara per ara ja té a l'agenda l'aprovació d'una llei d'aquesta mena, l'hauria d'elaborar de seguida. En segon lloc, hauríem de subratllar algunes normes bàsiques per a les empreses. Ja fa temps que la indústria trontolla entre el vell paradigma dels monopolis verticals i el més modern, el dels mercats a l'engròs, molt més competitiu. En aquest període de transició, les empreses s'han negat a fer inversions en la xarxa de transmissió, fins que no tinguen clar quines serien les noves normes, i de quina manera els beneficiarien. El Congrés estudia ara un tipus de legislació que gaudeix de l'aprovació dels monopolis estatals al sud-est, la qual cosa retardaria els esforços de la Comissió Federal Reguladora de l'Energia. El que ha de fer el Congrés és deixar de banda aquesta legislació i aprovar-ne una altra que promoga la modernització de la xarxa.

A continuació, hem de crear organitzacions de transmissió regional per afavorir-ne la supervisió. L'apagada del 1996 a l'oest ens va ensenyar que els operadors de la xarxa de transmissió s'han de comunicar millor. Aquesta coordinació s'aconseguiria, per exemple, si un sol operador, independent de totes les empreses que controlen les centrals elèctriques, controlara tota la xarxa d'una regió. Aquest tipus d'entitat podria, a més, ajudar a compensar les necessitats addicionals de subministrament dins la xarxa.

Per acabar, els governs federal i estatal haurien de deixar de banda les diferències que tenen, i haurien de treballar junts. Els darrers deu anys, a mesura que els EUA han optat per un mercat elèctric més competitiu, les tensions entre la Comissió Federal Reguladora de l'Energia i els reguladors estatals han augmentat considerablement. Abans del 1990, la frontera entre les responsabilitats reguladores de cadascú era ben clara i diferenciada. Des de llavors, els estats i la Comissió han estat de pega (tot sovint

gràcies a l'empenta de les empreses estatals, que cercaven la perpetuació de l'estatus de monopoli de què gaudien). Com a governador, sóc molt sensible al fet que els estats haurien de protegir les necessitats dels ciutadans. Malgrat tot, l'apagada ens demostra, una vegada més, que som a les mans d'una xarxa de transmissió interestatal i multinacional.

Els estats haurien de reconèixer que la comissió reguladora té un paper molt important a l'hora d'assegurar el bon estat de la xarxa i de tots els consumidors d'electricitat. Tots dos, tant els reguladors estatals com el govern federal (i el govern canadenc) han de cooperar per assegurar que la nostra xarxa elèctrica funciona tan bé com pot funcionar. Molt aviat sabrem què és el que va fallar, concretament, en l'apagada d'enguany, gràcies a un informe dels enginyers. Espere que aquesta vegada fem cas dels advertiments. Cal fer alguna cosa per adequar la xarxa a les necessitats del segle XXI. Ens ho han demostrat els esdeveniments dels dies de l'apagada: l'electricitat és massa important per a la nostra qualitat de vida com per no fer-hi res.

